

DIREKTORS

Pēc paša iedibinātās kārtības Atis Sedvalds ik rītu pulksten astoņos dodas «rīta apgaitā» pa uzņēmumu. Pārtrauga cehus un iecirkņus, aprunājas ar strādniekiem. «Sveicināti! Labrīt, meistar! Nu, kā velcas? Vai viss nokārtojies?» — ar katru viņš apsviecinās, apjautājas par veselību vai ģimenes lietām. Pa ceļam pēc uzņēmumā stingri pieprasītās atskaites formas savāc datus par diennakti saražoto produkciju, pārbauda kultūršķiduma aktivitāti ražošanas fermentācijā, detalizēti noskaidro, kādēļ gadījies viena vai otra kļūme, un nekavējoties apsver iespējas to novērst.

Informācija, ko dod šāda rīta «pastaiģa», krājas no dienas dienā, un pakāpeniski uz šīs bāzes izkristalizējas tie pamatjautājumi, kurus pārrunā iknedēļas plānošanas sapulcēs, kad par tiem kopīgi spriež administrācija, visu ražošanas struktūrvienību vadītāji, sabiedrisko organizāciju pārstāvji.

Tikai tagad tas viss šķiet vienkārši un dabiski: nevalnojami darbojas šī cilvēku un ražošanas vadīšanas sistēma, kas veidota 15 gadus atrodoties grūtajā direktora postenī. Tā paredz plānveidīgu pieeju jebkuras problēmas atrisināšanai, un tādas sistēmas lietderīgums tagad ir vispāratzīts.

Pēc izglītības būdams inženieris tehnologs, A. Sedvalds sāka strādāt mikrobioloģijā ar praktiskā darba pieredzi pārtikas rūpniecības uzņēmumos (bija maiņas priekšnieks, pēc tam ceha priekšnieks Jelgavas cukurfabrikā, pēc tam Jēkabpils cukurfabrikas direktors). Iedziļināties jaunās ražošanas procesos nācās patstāvīgi, darba gaitā, vienlaikus palīdzot to apgūt arī citiem. Rūpnīcas tehniskās kontroles nodaļas priekšiece Veneranda Caune atceras, kā direktors piedāvāja viņai otrā ceha priekšnieces amatu.

ražošanas tehnoloģiju nepārzinu. Bet te uzreiz par priekšnieci gribat pierunāt. Netikšu galā, — bildusi kategoriski pret.

Klusējot, kā vienmēr nesatricināmi mierīgs, atturīgs (ar to jaunais direktors jau pirmajās dienās rūpnīcā lemantotais vislabākās atsauksmes, jo iepriekšējais bija ātras dabas — ja kaut kas ne tā, tūlīt sauc par «kaitniekiem» un triec dūri uz galda) paņēma grāmatu.

— Lūk, redzat, arī es mācos. Apgūstu tehnoloģiju. Arī jūs ar to tiksiet galā. Mācīsimies un strādāsim kopā.

Tādu uzticēšanos nevarēja atraidīt. Piekrita izaicinājumam.

Sākumā neizpratni izraisīja arī direktora metodiskie, reizēm ar pedantismu robežojoties centieni plānošanas sapulces veidot daudzveidīgākas, ieinteresēt visus un katru par ražošanu un sabiedriskās dzīves norisēm, panākt, lai stingri tiktu ievēroti dotie norādījumi.

Kā cilvēks, kas diendienā nodarbināts ražošanā, nevarēju izprast, kāpēc gan man būtu jāzina, kā velces rūpnīcas spartakiādē, kā uzņēmums gatavojas atzīmēt valsts svētkus. Vai tas tik nepieciešami? Likās, ka lielākā daļa klātesošo (sapulcēs piedalās 25 — 30 cilvēki) tikai veltī tērē laiku. Turpretim tagad gluži vienkārši nespēju iedomāties, ka es nebūtu lietas kursā par to, kā strādājis konstruktoru birojs vai komjauniešu organizācija, — stāsta ražošanas daļas priekšnieks A. Ozols-Ozoliņš.

Taču direktoru dažādi prātījumi nepavisam nemulsināja: viņš no visas sirds ticēja, ka rūpnīcas ikviens darbinieks var kļūt par padomdevēju. Palīgu, kopējās lietas patriotu. Apmēlība īstenot šo ideju kļuva aizvien spēcīgāka.

Regulāri rīkot plānošanas sapulces, izdot precīzus direktīvu dokumentus, veikt organizatoriskos

kus pasākumus, nepārtraukti nostādīt cilvēkus izvēles priekšā, respektīvi — izveidot savu pārvaldes sistēmu. Lūk, tāds bija viņa izraudzītais darba mērķis un līdzeklis, tāds bija viņa stils. Teiciens «Cilvēka aktīva sabiedriskā pozīcija ir līdzeklis kā sasniegt augstus ražošanas rādītājus» lemantotā popularitāti un stimulēja darboties.

Cilvēkos vajag ieaudzināt veselīgas godkāres jūtas, dziļu ieinteresētību par visa kolektīva veikumu, lepnumu par sasniegto! Tā uzskata A. Sedvalds. Arī plānošanas sanāksmes viņš rīko, vadoties no šiem apsvērumiem. Turklāt tām gatavoja laikus. Katrs precīzi zina, uz kādiem jautājumiem nāksies atbildēt, kādas problēmas analizēt. Izņēmums nebija arī pēdējā sanāksme, kurā apsprieda kapitālās celtniecības problēmas rūpnīcā.

Par sociālistiskās sacensības rezultātiem III ceturksnī esam atguvuši PSRS Ministru Padomes Mikrobioloģiskās rūpniecības Galvenās pārvaldes ceļojošo Sarkanā karogu, kuru nevarējām izcīnīt I un II ceturksnī. Atļaujiet apsveikt jūs ar uzvaru, — tā šo sanāksmi sāka direktors.

Rūpnīcā vēl ilgi izjuta bargās ziņas, kad uzņēmums strādāja nevienmērīgi, jo trūka kurināmā, sekas. Mani pārsteidza fakts, ka tajās grūtajās dienās direktors bija gaužām norūpējies, kur sameklēt vadītāju rūpnīcas muzejam. Par tā izveidošanu bija domāts jau sen. Acīmredzot, ne velti direktors bija tik uzstājīgs: muzeju atklāja, un tas kalpoja arī kā sava veida stimuls, lai rūpnīcā atsāktos ritmisks darbs, lai uzlabotos mikroklimats.

Bez stingras uzskaites un kontroles panākumi nav iespējami. To nodaļu darbinieki, kuru darbu analizē plānošanas sapulcē, atzēd, ka stingri zina, kad un kuram ir jāatskaitās par pieņemto lēmumu izpildi. Lēmumus pārdomā jau laikus — tā, lai cilvēki pilnībā saprastu tos. Tad var cerēt, ka tie arī tiks īstenoti dzīvē. Gan tas, kurš dod rīkojumu, gan tas, kurš tos izpilda, orientējas uz vienu mērķi. Formulējot lēmumus, tas jāņem vērā, — tā uzskata direktors. — Nākamajā plānošanas sapulcē klausīsimies pārskatu, kā lēmums izpildīts.

Līvānu eksperimentālās biokīmiskās rūpnīcas direktoru A. Sedvaldu pazīst vispirms kā rajona Tautas deputātu padomes deputātu, tās pastāvīgās komisijas priekšsēdētāju, Padomju Miera fonda veicināšanas rajona komisijas priekšsēdētāju, Zinību biedrības valdes locekli, lektoru, ekonomiskās izglītības sistēmas rūpnīcas metodiskās padomes priekšsēdētāju.

Pateicoties viņa cilvēciskajai un sabiedriskajai aktivitātei, izdevies panākt to, ka visi rūpnīcas kolektīva locekļi darbojas ļoti saskaņoti, ir kopā rūpēs un priekos. Viņiem pa spēkam ir gan pārvarēt radušās domstarpības, gan realizēt tālākas izaugsmes uzdevumus.

I. GATĀKTIKOVA